

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Q. A. T., narozený X, bytem toho času v ČR Ch.,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem, sídlem
Nekázanka 888/20, Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 18. 11. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2024, č. j.
OAM-880/ZA-ZA11-HA15-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Napadeným rozhodnutím ze dne 10. 10. 2024, č. j. OAM-880/ZA-ZA11-HA15-2024 bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 7. 7. 2024 tak, že se dle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), mezinárodní ochrana neuděluje.

II.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Žaloba

2. V úvodu žaloby namítal žalobce nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný nedostal své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav věci, respektive skutkový stav zjištěný v rámci řízení vykládal naprosto nesprávně, v důsledku čehož pak nesprávně došlo k tomu, že nebyly splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Nesprávné posouzení své situace žalobce spatřoval především ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Dále byl žalobce toho názoru, že žalovaný nereflektoval judikaturu NSS týkající se humanitárního azylu a institutu správního uvážení, neboť z napadeného rozhodnutí nelze seznat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobce byl toho názoru, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce v rámci správního řízení uvedl, že v ČR má celou svoji rodinu, především svou manželku a své dvě nezletilé děti, o které se stará, vodí je do školy, jsou na jeho péči závislé, zatímco se manželka stará o obživu. Pochybení žalovaného spatřoval žalobce také ve vztahu k otázce udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, neboť žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí s touto variantou nijak nevypořádal. Žalobce uvedl v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany celou řadu důvodů, které jednoznačně svědčily o důvodnosti udělení doplňkové ochrany. Rozpor s mezinárodními závazky žalobce shledal především v čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť je z provedeného dokazování zcela zřejmé, že v důsledku vycestování by došlo k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 5. 12. 2024 žalovaný vyjádřil nesouhlas se žalobními námitkami, neboť nedokládají vytýkaná porušení. Při rozhodování vzal žalovaný v úvahu žalobcem uvedené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům pro vydání rozhodnutí a má za to, že přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalovaný trval na správnosti svého rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Žalovaný také konstatoval, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR, jelikož zde pozbyl pobytové povolení kvůli výkonu trestu odnětí svobody za spáchání trestného činu; přičemž uvedl, že nechce do Vietnamu, protože tam nikoho nemá a v ČR má rodinu. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentaci naopak považuje za nezpůsobitou zpochybnit důvodnost rozhodnutí. Žalovaný k námitce žalobce v této souvislosti zdůraznil, že žalobcovu žádost posuzoval nikoliv jako bezpečnou zemi původu, ale zabýval se hodnocením Vietnamu z pohledu všech forem mezinárodní ochrany, kdy neshledal důvod pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Jednání před soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl s ohledem na stanovisko žalobce ve věci při ústním jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud mimo jiné za prokázané, že dne 7. 7. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 10. 7. 2024 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je národnosti kinh, nemá žádné náboženské vyznání ani politické přesvědčení, není členem žádné politické strany ani skupiny. Je ženatý, v ČR žije jeho manželka a oba synové. Ve Vietnamu byl naposledy v roce 2020 na dovolené. Od roku 2002 fakticky žije trvale v ČR, měl zde již udělen i trvalý pobyt, na území ČR naposledy vstoupil dne 25. 10. 2020 letecky z Vietnamu, neměl udělena žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. V dřívější době nikdy nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiných státech. Je zdravý, nemá žádné zdravotní problémy. Je soběstačný. Ve Vietnamu žádné problémy neměl, ale v ČR byl trestně stíhán za drogy, vykonal zde i nepodmíněný trest. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, neboť zde má rodinu, se kterou si přeje být. Do vlasti se nechce vracet, v ČR žije už dlouho, chce zde zůstat, udělal chybu, že se zapletl do drogové trestné činnosti. Musí tu být, aby živil rodinu a své děti, jiné důvody nemá. V průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 7. 2024 žalobce uvedl, že v případě návratu do vlasti by tam byl bez rodiny. Ve Vietnamu nikdy neměl žádné problémy. K dotazu, proč si neobnoví pobyt prostřednictvím zákona o pobytu cizinců sdělil, že pobyt mu byl zrušen kvůli trestu. Dostal zde trest ve výši 6 let odnětí svobody nepodmíněně. K tomu, co očekává od mezinárodní ochrany uvedl, že potřebuje získat papíry, aby tady mohl být. Začít znovu žít a smazat tu chybu. S rodinou žije v Karlových Varech. Z výkonu trestu byl propuštěn dne 1. 12. 2023. V ČR podniká, provozuje hernu a potraviny. K dotazu, kdy jej napadlo požádat o mezinárodní ochranu, uvedl, že když dostal vyhoštění z ČR, poradil se s právníkem, a ten mu řekl, ať jde požádat o azyl, aby tady nebyl nelegálně. Žadatel potvrdil, že uvedl všechny důvody, pro které žádá v ČR o mezinárodní ochranu.
8. Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“*
9. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
 - a) *trest smrti nebo poprava,*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

- b) *mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo*
- c) *vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*

10. První skupina námitek žalobce směřovala vůči neudělení humanitárního azylu. Námitku žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, neshledal soud důvodnou, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že má na území ČR svou rodinu, a to především manželku a své dva syny, o které má pečovat, zatímco manželka se stará o obživu. V tomto ohledu se tak soud ztotožňuje se závěry žalovaného, tj. že v případě žalobce se jedná toliko o snahu legalizovat si na území ČR pobyt, a nikoliv o obavu z návratu do země původu z azylově relevantních důvodů. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „*správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.*“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „*ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.*“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Žalovaný se touto otázkou zabýval na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde vzal rovněž v potaz veškeré jím zjištěné informace stejně jako žalobcem tvrzené skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení této otázky, avšak po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je nelze podřadit pod tento azylový důvod. Zejména žalovaný uvedl, že je žalobce dospělou, plně právně způsobilou a práce schopnou osobou s dobrým zdravotním stavem. K rodinným vazbám žalobce na území ČR žalovaný sdělil, že ani existenci příbuzenských vazeb na území ČR nelze v souladu s judikaturou NSS považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud tedy posoudil námitku žalobce a neshledal ji důvodnou, neboť žalobce se jasně a srozumitelně s důvodem, pro nějž nebylo možno žalobci humanitární azyl udělit, vypořádal.
11. Současně s ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení ani nyní v řízení o žalobě neuvedl žádné mimořádné okolnosti či důvody, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v žalobě uvedl toliko to, že má na území ČR rodinu (především manželku a dva syny) a v ČR si již zvykl; manželka by zůstala na výchovu dětí sama a z tohoto důvodu potřebuje legalizovat svůj pobyt na území ČR. Na tato tvrzení nelze nahlížet jako na skutečnosti či okolnosti hodné zvláštního zřetele.
12. Soud dále odkazuje stejně jako žalovaný na ustálenou judikaturu NSS, např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003–38, ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011–36 nebo ze dne 2. 9. 2015, č. j. 1 Azs 178/2015–25. Všechna zmíněná rozhodnutí zaujímají stejný postoj při

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

posuzování splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu za situace, jako je právě ta žalobcova, tj. snaha o legalizaci pobytu na území ČR.

13. K povaze mezinárodní ochrany zdejší soud také připomíná rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2019, č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém se uvádí: *„Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, čj. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“* Je třeba poznamenat, že k legalizaci pobytu na území ČR slouží primárně instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, nikoli ty upravené zákonem o azylu, což uvedl v napadeném rozhodnutí také žalovaný. Soud závěrem této části shrnuje, že v rodinné situaci žalobce nelze spatřovat důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Tento názor je rovněž v souladu se zjištěným skutkovým stavem a soudní judikaturou.
14. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěry žalovaného stran neshledání důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. V tomto směru soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to konkrétně na str. 6-7. Se závěry žalovaného tam vyjádřenými se soud plně ztotožňuje. Z informací poskytnutých žalobcem nevyplývá, že by vyjádřil obavu z návratu do země původu pro obavu z vážné újmy pramenící z a) *trestu smrti nebo popravky*; b) *mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání* žadatele o mezinárodní ochranu nebo c) *vážného ohrožení života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu*. Tuto obavu nevyjádřil žalobce ani nyní v projednávané žalobě. Rovněž žalobcem formulované námitky v tomto směru jsou vágní a příliš obecné na to, aby mohl soud usoudit, v čem by přesně měla ona vážná újma spočívat.
15. K této druhé skupině žalobních námitek směřujících vůči neudělení doplňkové ochrany soud dále uvádí, že ze samotné formulace této námítky bylo zřejmé, že žalobce cílí především na udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, dle něhož se za vážnou újmu podle tohoto zákona považovalo, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, což vedlo k občasným snahám nepřiměřeně rozšiřovat aplikaci tohoto zákonného ustanovení s odkazem na rozpor s čl. 8 Evropské úmluvy chránícím rodinný a soukromý život cizince. Avšak dne 1. 7. 2023 nabyl účinnosti zákon č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **novela zákona o azylu**). Čl. I. bod 27 novely zákona o azylu poté stanoví, že: *„V § 14a odst. 2 se na konci písmene c) slovo „nebo“ nahrazuje tečkou a písmeno d) se zrušuje.“* Zákon o azylu ve znění novely zákona o azylu již neobsahuje ustanovení § 14a odst. 2 písm. d), tudíž neumožňuje správnímu orgánu ode dne 1. 7. 2023 udělit doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. d) v případě žádostí podaných po tomto datu. Prostor pro pochybnosti neponechává ani čl. II novely zákona o azylu, když přechodná ustanovení stanoví: *„Řízení podle zákona č. 325/1999 Sb. a řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve věci rozhodnutí vydaného podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončená se dokončí a práva a povinnosti s nimi související se posuzují podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; v těchto řízeních se však postupuje podle § 3d odst. 2 a 3, §*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

15 a 25 a § 87 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Jelikož byla žádost žalobce podána dne 7. 7. 2024, tj. po nabytí účinnosti novely zákona o azylu, nebyl již žalovaný povinen posuzovat žádost žalobce o mezinárodní ochranu podle již zrušeného ustanovení zákona o azylu, a již vůbec nemohl udělit žalobci doplňkovou ochranu dle zmíněného ustanovení, tedy se nedopustil vytýkaného pochybení a neučinil své rozhodnutí v tomto směru nesprávným a nepřezkoumatelným.

16. Z téhož důvodu nepovažuje soud rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2024, č. j. 57 Az 8/2023–29, na nějž se žalobce v žalobě odvolává, za příléhavý. Zcela zásadní rozdíl mezi případem žalobce a případem projednávaným ve zmíněném rozhodnutí je den podání žádosti žalobcem (7. 7. 2024), a to v souvislosti s účinností novely zákona o azylu.
17. K namítanému porušení čl. 8 Úmluvy soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2024, 5 Azs 257/2023–50 „*Stěžovatelka také v kasační stížnosti tvrdila zásah do rodinného života jak svých dětí žijících na území České republiky, tak i svého. Nejvyšší správní soud nicméně připomíná, že i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývají poměrně přísné podmínky pro nastoupení tzv. extrateritoriálního účinku článku 8 Úmluvy (například rozsudek ze dne 6. února 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Ustanovení článku 8 Úmluvy „neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009–65). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR (viz. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008–52).“ nebo na závěry učiněné v rozsudku ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019 – 27 „Judikatura Nejvyššího správního soudu sice nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu; vychází však konstantně z toho, že se jedná o výjimečné případy pramenící z mimořádných okolností, např. má-li cizinec manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky je závažný a neumožňuje jí starat se o dítě (viz rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27), nebo žije-li cizinec v České republice fakticky od narození a studuje střední školu, v zemi původu nemá žádné příbuzné a neovládá tamní jazyk (viz rozsudek ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018 - 32). O žádné takové ani jiné mimořádné okolnosti se ovšem v případě stěžovatele nejedná. Jeho vztah s českou partnerkou rozhodně nelze bez dalšího považovat za natolik intenzivní, aby se mohl stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní či doplňkové ochrany. Mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze chápat jako neomezený závazek státu respektovat volbu stěžovatele a jeho přítelkyně ohledně země jejich společného pobytu. Při stanovení rozsahu povinností státu je nutno uvážit okolnosti každého konkrétního případu, k čemuž v daném případě došlo, a Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje se závěry krajského soudu, vč. toho, že hodlá-li stěžovatel svůj vztah dále rozvíjet v České republice, je třeba, aby zde svůj pobyt zlegalizoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců.“ S výše uvedenými závěry NSS se soud plně ztotožňuje a považuje je za příléhavé a plně aplikovatelné i na nynější případ žalobce, a to i s přihlédnutím k odůvodnění uvedenému výše.*
18. Současně má soud za to, že si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, které podávají dostatečně objektivní informace o zemi původu, stejně jako o individuální situaci žalobce. Zejména žalovaný vycházel z informací poskytnutých žalobcem dne 10. 7. 2024 a informací o zemi původu žalobce. Z těchto informací vyplývá, že žalobci v zemi původu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nehrozí trest smrti nebo popravu, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání stejně jako se země původu nenachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který by mohl způsobit žalobci vážného ohrožení života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí.

19. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, přezkoumatelné a rozhodnutí nenese žádné známky svévole žalovaného. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu a příslušnou judikaturou neudělil žalobci mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. 1. 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: **Q. A. T.**, narozený X, bytem toho času v ČR X,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem, sídlem
Nekázanka 888/20, Praha,

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 18. 11. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2024, č. j. OAM-880/ZA-ZA11-HA15-2024, opravným usnesením,

takto:

Písemné vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Plzni nesprávně označené datem vyhlášení ze dne 27. 1. 2024, č. j. 33 Az 20/2024 - 27 se opravuje tak, že se datum jeho vyhlášení „27. 1. 2024“ nahrazuje textem „27. 1. 2025“.

Odůvodnění:

Ve výše uvedené věci soud vyhlásil rozsudek při jednání konaném dne 27. 1. 2025. Následně vypravil písemné vyhotovení rozsudku s datem vyhlášení dne 27. 1. 2024, č. j. 33 Az 20/2024 - 27, jímž zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 7. 7. 2024 tak, že se dle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, mezinárodní ochrana neuděluje.

Chyba v uvedení nesprávného dne vyhlášení rozsudku v písemném vyhotovení rozsudku ze dne 27. 1. 2025, č. j. 33 Az 20/2024 - 27 je tedy zjevnou chybou v psaní. Tato chyba je pro účastníky zjevná, neboť byly přítomni vyhlášení rozsudku v jednací síni dne 27. 1. 2025 a nikoliv dne 27. 1. 2024. Soud proto vydal toto opravné usnesení, neboť jsou splněny podmínky pro opravu rozsudku podle § 54 odst. 4 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze do dvou týdnů od jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 10. února 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.